

ТЕОЛОШКИ ПОГЛЕДИ

ВЕРСКОНАУЧНИ ЧАСОПИС

БЕОГРАД 1986.
ГОДИНА XVIII.
БРОЈ 3-4

Миодраг Павловић:

МОЛИТВА ЗА СВЕТОГОРСКЕ МОНАХЕ

1.

*Мора се предузети тај излет до подножја,
до подземља, поткровља бесовске избе,
да се природи покаже да природа
није одгонетка сама себи,
као што ни тама у тами није тамна, —
светлост је светла само другом у теби.*

2.

*Вест о теби је јутро што открива сужње
сапете тврдином тела и самоклетвом,
радују се оковани кад им се станац сузи
на простор одређен твојим мигом —
радују се кћери у руглу, потомство под игом,
сванула је мајка очинству, и син свему бивству.*

3.

*Име ти је незнано, а штедро ширином света,
но како да се живи с твојим даром
на који је свако лаком, са Примером
који гали, а после је спорење с кваром?
Има ли склоништа иза твога брега,
или у књизи твојој, вечној као жетва?*

4.

*Молим се за оне што се теби моле
расути међ стењем и бурама
молим се за сестре у црном и сестре-слике
што сваке ноћи прво све виде онда оживе
молим за оне у молитвама боље
нек издрже боси и посни по гудурама.*

И нека њихова молитва све нас подржи
путевима тешким провидности опште
провидности засноване на својствима Духа
гешко је бити прозрачан па јасан и безгласан
ослонац је потребан у молитви другог
за ту се молитву молим, и за молиоце ако скриве.

5.

Молим помози онима што себе ниште
одани гласу који једном чуше одозго
а сад га више не разумеју али понављају
литанија древног уздисања
као лек који више не лечи јер нико не зна
да га справља а ипак док је бившег лека

Биће и будућег здравља. Боља је од нас молитва сама
зато се види подизање земље и ваздуха
и воде и свих метала. Видим вазнесење:
оно почиње сваког јутра и не боји се пада.
Свакога дана нешто се у вис понесе
и спас нам пређе преко усана.